

19 septembrie – 25 septembrie

Un pas prin credință

Textul de memorat: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” (Filipeni 2:5-7)

Faptul că Isus a părăsit slava cerului, închinarea îngerilor și părtășia cu Tatăl a fost un sacrificiu inimaginabil. Totuși, El a venit în lumea aceasta a suferinței și a morții ca să ne descopere caracterul plin de iubire al Tatălui, să recâștige încrederea rasei umane și să răscumpere omenirea întreagă. „Noi nu vom putea pricepe niciodată cât a costat răscumpărarea noastră, până nu vom sta în fața tronului lui Dumnezeu, împreună cu Răscumpărătorul nostru. Când slava locuințelor veșnice va străluci înaintea ochilor noștri extaziați, ne vom aminti că Isus a părăsit toate acestea pentru noi și nu numai că S-a exilat din curțile cerești, dar a riscat să fie înfrânt și să fie pierdut pentru veșnicie. Atunci ne vom depune coroanele la picioarele Sale și vom cânta: «Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda» (Apocalipsa 5:12).” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 131

Sacrificiul pe care Isus l-a făcut pentru salvarea noastră este incomensurabil. Este o chemare la sacrificiu atunci când ne lăsăm călăuziți de El, când Îi acceptăm porunca și ne unim cu El pentru a ajunge la oamenii pierduți și a-i aduce în Împărăția Sa. Cu toate că sacrificiile noastre nu pot fi niciodată și în niciun fel comparate cu ale Lui, slujirea pentru câștigarea de suflete este un salt al credinței. Ne scoate din zona noastră de confort și ne duce pe un teren necunoscut. Câteodată, Domnul ne cheamă să facem sacrificii, însă bucuriile pe care ni le oferă sunt mult mai mari.

Duminică, 20 septembrie – Iubirea lui Isus

Apostolul Pavel ne încurajează să lăsăm ca gândul lui Hristos să locuiască în noi.

1. Cum ne descoperă următoarele versete esența gândirii lui Isus și ideea care a dominat întreaga Lui viață? Filipeni 2:5-11

Din veșnicie, Isus a fost egal cu Tatăl. Pavel declară acest adevăr veșnic astfel: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu” (vers. 6). Cuvântul grecesc tradus cu „chip” este *morphē*. Se referă la esența unui lucru și face legătura între două entități care au aceeași valoare. *Comentariul biblic adventist* spune astfel: „Acest fapt îl așează pe Hristos pe o poziție de egalitate cu Tatăl și cu mult deasupra oricărei alte puteri. Pavel accentuează acest lucru pentru a reprezenta, într-un mod cât mai viu, adâncimea umilirii de bunăvoie a lui Hristos.” – vol. 7, p. 154. Vorbind despre natura Lui veșnică, Ellen G. White adaugă: „În Hristos este viața originară, neîmprumutată, pe care o are prin Sine Însuși.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 530

Isus, care era egal cu Dumnezeu din veșnicie, „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși”. O expresie interesantă din limba greacă – poate fi tradusă în mod literal prin „S-a golit”. Isus „S-a golit” pe Sine Însuși de privilegiile și prerogativele de a fi egal cu Dumnezeu, a luat asupra Sa un chip de om și a devenit un slujitor umil pentru omenire. Ca rob, El a descoperit legea iubirii care este legea cerului și a întregului univers și, în cele din urmă, a oferit cea mai mare dovadă de iubire pe cruce. Și-a dat viața pentru a o salva pe a noastră pentru veșnicie.

Esența gândirii lui Isus a fost iubirea care se sacrifică pe sine. A-L urma pe Isus înseamnă să iubim cum a iubit El, să slujim cum a slujit El și să lucrăm cum a lucrat El. Ne va costa să Îi permitem lui Isus să ne golească, prin Duhul Sfânt, de ambițiile egoiste. Pe Isus L-a costat totul. Însă Scriptura spune: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2:9).

Cerul merită orice sacrificiu pe care îl facem aici. Vor fi și sacrificii, însă bucuriile slujirii le vor întrece astăzi, iar bucuria veșnică de a fi mereu cu Isus va face ca orice sacrificiu făcut aici să fie nesemnificativ.

Când a fost ultima dată când a trebuit să renunți la ceva pentru Hristos? Ce spune răspunsul tău despre umblarea ta creștină?

Luni, 21 septembrie – Chemarea la un angajament

Imaginează-ți că ești Petru sau Ioan. Soarele tocmai a răsărit deasupra Galileei, într-o dimineață frumoasă, alungând răcoarea din aerul nopții. Gândurile tale sunt concentrate asupra unui singur lucru: să prinzi pește, mult pește. Pescuirea din ultima vreme a fost satisfăcătoare și aștepti cu nerăbdare o altă zi de pescuire grozavă. Apoi, în lumina primelor ore ale dimineții, Îl vezi pe Isus din Nazaret că Se apropie de tine. Nici nu-ți trece prin minte că, peste câteva clipe, întreaga ta viață se va schimba. Nu vei mai fi niciodată același.

2. De ce crezi că au fost dispuși Petru și Ioan să-și ia un angajament atât de radical de a-L urma pe Hristos? Ce cuvinte din text sugerează că Isus îi chema la un țel mai înalt decât prinderea peștilor? Matei 4:18-20

Din Evanghelia lui Ioan aflăm că ei știau câte ceva despre Isus de mai bine de un an, dar încă nu își luaseră un angajament deplin față de El. Totuși, trebuie să fi fost felul Lui dumnezeiesc de-a fi, ceva legat de înfățișarea, cuvintele și faptele Lui care le-a semnalat acelor pescari galileeni că Isus le adresa o chemare divină. Probabil că și-au lăsat bărcile, ocupația și mediul lor familiar pentru a-L urma, fiindcă au simțit că El îi chema la un ideal mai înalt. Acești pescari simpli și-au dat seama că erau chemați la o lucrare extraordinară. Poate că Dumnezeu nu te cheamă să renunți la profesia ta astăzi, dar El te cheamă la o lucrare extraordinară - să le spui și altora despre dragostea Sa și despre adevărul Lui pentru slava Numelui Său.

3. Gândește-te la chemarea lui Matei, vameșul. Ce este remarcabil aici? Matei 9:9

În lumea romană, vameșii deseori abuzau de puterea oficială pentru a-i asupra pe oamenii de rând. Ei erau printre cei mai urâți și disprețuiți în Israel. Invitația lui Isus: „Urmează-Mă!” presupune că Matei auzise de Isus și, în inima lui, dorea să-L urmeze. Când a auzit invitația, a fost gata. El a fost uimit că Isus îl accepta și îl invita să fie ucenicul Său.

În inima fiecăruia dintre noi există o dorință după ceva mai mult în viață. Și noi vrem să trăim pentru ceva care merită, un scop mai mareț și mai nobil. Hristos ne cheamă și pe noi, ca pe Matei, să-L urmăm.

La ce au trebuit să renunțe unii pentru a-L urma pe Hristos? De ce va merita?

Mărți, 22 septembrie – Pavel, „un vas ales”

Când Pavel L-a acceptat pe Hristos, viața sa a fost schimbată radical. Hristos i-a dăruit un nou viitor. L-a scos din mediul său și l-a trecut prin experiențe greu de imaginat. Călăuzit de Duhul Sfânt, apostolul Pavel a vestit la mii de oameni Cuvântul lui Dumnezeu, în lumea din jurul Mediteranei. Mărturia lui a schimbat cursul istoriei, al creștinismului și al lumii.

4. Cum ne arată următoarele versete că Isus a avut un plan special cu viața lui Pavel? Faptele 9:3-6, 10-20

Adesea, Isus îi alege pe cei mai atipici candidați să dea mărturie pentru El. Gândește-te: îndrăciții, femeia din Samaria, femeia păcătoasă, vameși, pescari galileeni, iar acum, Pavel, un aprig persecutor al urmașilor lui Isus! Toți aceștia au fost schimbați prin har și trimiși apoi să spună ce făcuse Isus în viața lor. Niciunul nu a obosit să își spună povestea. Nu puteau să tacă.

5. Ce indicii găsim în versetele de mai jos despre faptul că Pavel nu s-a abătut niciodată de la angajamentul lui de a-și preda viața lui Isus pentru câștigarea de suflete? Faptele 28:28-1; 2 Timotei 4:5-8

La sfârșitul vieții, când era în arest la domiciliu în Roma, Pavel a spus că „mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor și o vor asculta” (Faptele 28:28). El i-a primit pe toți cei care l-au vizitat și le-a predicat Cuvântul (vers. 30,31). La sfârșitul vieții a putut să spună despre sine: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4:7).

Poate că nu am avut o chemare la fel de spectaculoasă ca a lui Pavel, dar Dumnezeu ne cheamă pe fiecare să lucrăm cu El la schimbarea lumii. Este evident că, în ciuda tuturor greutăților întâmpinate (2 Corinteni 11:25-30), Pavel a rămas credincios chemării sale. Modul în care acest fost persecutor al urmașilor lui Isus a devenit cel mai important și influent apărător al credinței creștine (cu excepția lui Isus) este o puternică dovadă despre ce poate face Domnul printr-un om care se dedică lucrării Lui.

Ce te-a chemat Dumnezeu să faci? Faci ce ți-a spus?

Miercuri, 23 septembrie – Cerințele dragostei

Dragostea se manifestă întotdeauna prin fapte. Dragostea pentru Hristos ne constrânge să facem ceva pentru omenirea pierdută. Pavel a afirmat clar acest lucru când i s-a adresat bisericii în Corint: „Căci dragostea lui Hristos ne constrânge” (2 Corinteni 5:14, NTR). Esența creștinismului nu este renunțarea la lucrurile rele pentru a putea fi salvați. Isus nu a renunțat la lucruri rele în cer ca să poată fi salvat El, ci a renunțat la lucruri bune ca să putem fi salvați noi. Isus nu ne invită să oferim cauzei Lui timpul, talentul și bunurile noastre, ci ne invită să Îi predăm viața noastră.

6. Ce întrebare i-a adresat lui Petru de trei ori și care a fost răspunsul? De ce i-a pus această întrebare de trei ori? Ioan 21:15-19

Petru se lepădase de Domnul lui de trei ori, iar Isus a obținut de pe buzele lui un răspuns de dragoste de trei ori. În prezența ucenicilor, Isus i-a redat încrederea că fusese iertat prin dragostea divină și că încă mai avea de lucru pentru cauza Sa.

7. Recitește Ioan 21:15-19, observând răspunsul lui Isus la felul în care își afirmă Petru dragostea pentru El. Ce îi spune Domnul să facă?

Dragostea divină este activă, nu pasivă. Dragostea autentică este mai mult decât un sentiment plăcut, o idee drăguță. Ea implică angajament, ne constrânge să acționăm, să mergem la o lume pierdută, la copiii lui Dumnezeu care se află într-o nevoie disperată. Pentru Petru, porunca: „Paște mieluseii Mei” a fost și o asigurare reconfortantă. Învățătorul a cerut un răspuns la iubire, dar l-a și încurajat pe Petru, spunându-i că încă mai are de lucru pentru el, chiar în ciuda faptei lui rușinoase. Petru nu doar că se lepădase de Isus, ci tăgăduise și cu blesteme, exact așa cum îi spusese Isus că avea să facă.

Poate că L-ai dezamăgit și tu în mod lamentabil pe Domnul. Poate că L-ai tăgăduit adesea prin faptele tale. Vestea bună este că harul este încă valabil și Dumnezeu nu a terminat cu tine. Mai este încă loc în câmpul Său de lucru și pentru tine, dacă vrei.

Te-ai „lepădat” vreodată de Domnul ca Petru? Dacă da, cum ai reacționa dacă Domnul ți-ar spune și ție cuvintele pe care i le-a adresat lui Petru?

Joi, 24 septembrie – Angajamentul dragostei

La sfârșitul conversației cu Petru, Isus îi vorbește despre costul uceniciei. El vrea ca Petru să știe clar ce va avea de înfruntat dacă acceptă invitația Sa: „Paște oile Mele.”

8. Ce i-a spus Isus lui Petru despre costul uceniciei? De ce crezi că i-a descoperit ceva atât de cutremurător la acest punct din viața lui? Ioan 21:18,19

Hristos a prevestit martiriul pe care urma să-l sufere Petru. Măinile sale aveau să fie întinse pe cruce. Prin această descoperire, Isus i-a oferit lui Petru posibilitatea de a alege. În Ziua Cincizecimii, Petru urma să vadă cum veneau la Hristos cu miile. Avea să facă minuni în Numele lui Isus și să-L slăvească înaintea multor alte mii. Urma să aibă parte de bucuria veșnică de a fi părtaș cu El la lucrarea Sa. Dar privilegiul acela avea să vină cu un cost. Cerea un sacrificiu – sacrificiul suprem. Lui Petru i s-a cerut să-și ia angajamentul cu ochii bine deschiși. Dar Petru știa de acum că niciun sacrificiu nu este prea mare pentru a I se alătura lui Isus în lucrarea Sa.

9. Care este alternativa lui Ioan la dragostea văzută doar ca un lucru abstract și vag? Cum definește Ioan sacrificiul suprem al dragostei? 1 Ioan 3:16-18

În veșnicie, nimic din ceea ce am făcut vreodată nu va părea un sacrificiu. Ni se va părea că investiția noastră de timp, efort, chiar viața, va fi răsplătită peste măsură. Ce bucurie să putem transforma dragostea în fapte și intențiile în angajament! Când răspundem iubirii divine fără nicio reținere și mergem să slujim, dând mărturie altora în calitate de ambasadori ai lui Hristos, împlinim planul Său pentru viața noastră și avem parte de cea mai mare bucurie. Isus a spus: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți” (Ioan 13:17). Ajungem să trăim bucuria cea mai mare a vieții și o fericire durabilă când atingem scopul existenței noastre – proslăvirea lui Dumnezeu prin viața noastră și prin vestirea adevărului și a iubirii Sale.

Încearcă să îți imaginezi viața veșnică, o viață cu mult mai bună decât ceea ce trăim noi acum. De ce făgăduința vieții veșnice nu merită să fie pierdută pentru nimic din ce se întâmplă în scurta noastră viață de acum?

Vineri, 25 septembrie – Un gând de încheiere

„Acea căroră li s-a încredințat supravegherea spirituală a bisericii trebuie să plănuiască metode și să găsească mijloace prin care să i se ofere fiecărui membru al bisericii posibilitatea de a lua parte la lucrarea lui Dumnezeu. ... În planificările lor [conducătorii] trebuie să acorde o atenție specială lucrării care poate fi făcută de membrii bisericii printre prieteni și vecini. Lucrarea lui Dumnezeu de pe acest pământ nu poate fi încheiată până când aceia care alcătuiesc biserica noastră nu se implică în lucru și nu-și unesc eforturile cu cele ale pastorilor și ale slujbașilor. Mântuirea celor păcătoși cere o lucrare personală stăruitoare. Noi trebuie să mergem și să le ducem cuvântul vieții, nu să așteptăm ca ei să vină la noi. O, dacă le-aș putea spune fraților cuvinte prin care să-i trezesc la o acțiune stăruitoare! Clipele care ne mai sunt acordate sunt puține. Stăm chiar la hotarul lumii veșnice. Nu avem timp de pierdut. Fiecare clipă este de aur și mult prea prețioasă, ca să fie dedicată slujirii de sine. ... În fiecare biserică există talente care, printr-o folosire corespunzătoare, ar putea să fie dezvoltate pentru a ajuta în această lucrare. Pentru zidirea comunităților noastre, este nevoie acum de lucrarea atentă a unor lucrători înțelepți, care să descopere și să dezvolte talentele din biserică – talente care pot fi educate pentru a fi folosite de Domnul.” – Ellen G. White, *Mărturie*, vol. 9, pp. 116-117

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Isaia 22-28

1. Ce spune profetul că aveau să facă cei ce numărau casele Ierusalimului?
2. Unde scrie că Domnul „nimicește moartea pe vecie” și „șterge lacrimile de pe toate fețele”?
3. Sub ale cui picioare și sub ai cui pași avea să fie călcată „cetatea îngâmfată”?
4. Ce se va întâmpla cu „cununa îngâmfată” și ce fel de „cunună” avea să poarte rămășița poporului?

Evanghelizare, Secțiunea 9, subcapitolul „Întâmpinarea prejudecăților și împotrivirii”

5. Cum trebuie tratați adversarii cei mai înverșunați?

Scoala de Sabat audio
Responsabil de text: Viorel Tronaru
<http://www.7adventist.com/studiu/>

